

нежи за по-високото стъпало на стълбата, отгдѣто иде всѣко унижение на него, типътъ на единъ патриотъ, който мечтае за свободата на онази Македония, въ която той ще бжде управителъ на митницата въ Солунъ, тѣзи типове иматъ нѣколко чърти на по-общи комични фигури.

Натюрелътъ на А. Константиновъ се вижда тѣй добръ въ фейлетонитѣ му, както въ пятнитѣ му очерки и хуморестичнитѣ скици: живъ, пѣргавъ темпераментъ, несъвмѣстимъ съ широкия замисълъ, спокойнитѣ, бавни, съ широкъ замахъ похвати на единъ писателъ отъ голѣмъ стилъ; живо въображение, което бърже намира комическитѣ противорѣчия въ живота, непосредственостъ, искрено увлѣчение и поривност на чувствата. Тази непосредственостъ, това увлѣчение блика изъ всѣки редъ: писателътъ съ цѣлото си същество живѣе съ това, което вижда и възпроизвежда. Този начинъ за схващане и обработка, този буенъ темпераментъ прѣдставя пълнъ контрастъ съ темперамента на единъ успокоенъ, уталоженъ професионаленъ писателъ, чийто спокойствие и обективизъмъ навсгдѣ откриватъ нарочния, прѣсмѣтния смисълъ въ неговото творчество. У Алеко Константиновъ нѣма нищо отъ онова широко, спокойно съзерцание, онази сложна и бавна композици, онова съдържано обективно отношение къмъ образитѣ, които единъ професионаленъ писателъ създава като прости